

LIBDIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MAURA, CATHARINA

Soția temporară / Catharina Maura ; trad. din lb. engleză de
Dorina Tătăran. - București : Lovestory, 2025

ISBN 978-630-353-040-6

I. Tătăran, Dorina (trad.)

821.111

Editor: Denisa Nicoară

Redactor: Ana-Maria Scarlat

DTP: Ciprian Butnaru

Corector: Ana Dumitrescu

THE TEMPORARY WIFE

Copyright © 2023 by Catharina Maura

Originally published in the United States by Sourcebooks, LLC.

www.sourcebooks.com

All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Lovestory,
un imprint al editurii Librex Publishing.

LOVESTORY este imprint al editurii LIBREX PUBLISHING

Copyright ©2025 Lovestory

SOTIA TEMPORARĂ

CATHARINA MAURA

*Traducere din limba engleză de
Dorina Tătăran*

Lovestory,
București 2025

LUCA

O picătură de sudoare se formează pe fruntea bărbatului care stă în fața mea, în ciuda temperaturii scăzute din biroul meu. Ar trebui să-i curm suferința, dar continui să-l privesc fix.

— Eu... fondul... noi... îți suntem foarte recunoscători pentru investiția continuă, se bălbâie el.

Așa și trebuie. Familia mea și toți clienții noștri am investit miliarde de dolari în întreaga lume, o parte semnificativă din acestea chiar în firma lui.

— N-am spus niciodată că o să continui să investesc în voi.

Vocea mea este fermă, lipsită de orice bunătate, deși mă străduiesc să fie mai blândă.

El începe să bată din picior, iar eu privesc cum picătura de sudoare îi curge pe față, respirația lui accelerându-se cu fiecare secundă.

— Nu ești mulțumit de rezultate? Prețul acțiunilor noastre a crescut cu douăzeci la sută în acest an.

Valentina, secretara mea executivă, intră chiar în acel moment, sincronizarea ei, perfectă, ca de obicei. Mi-am verificat biroul de nenumărate ori ca să mă asigur că nu are niciun microfon plantat aici. Echipa mea de securitate a verificat de trei ori, pentru ca sistemul nostru telefonic să nu-i permită să asculte. Nu știu cum reușește, dar apare întotdeauna la fix, înainte să apuc s-o chem.

O privesc și observ expresia stoică de pe chipul ei frumos. Pe la spate, oamenii îi spun *Regina de Gheață* și nu e greu să-ți dai seama de ce. În ciuda frumuseții ei evidente, e rece ca gheața. Am

fost martor la felul cum a orchestrat căderea mai multor companii renumite și o face fără pic de compasiune. E la fel de lipsită de emoții ca și mine și nu aş vrea să fie altfel.

Valentina pune un dosar în fața lui Jackson Smithson și zâmbeste politicos în timp ce se apropie de biroul meu. Întotdeauna am urât zâmbetul ăsta al ei. Nu e nimic în neregulă cu el și nu pare fals, totuși mă deranjează.

Se uită o clipă în ochii mei, apoi pune un exemplar și în fața mea. Privirea mi se oprește pe bilețelul roz lipit deasupra teancului de documente și mă strâmb. Pe el scrie doar *C&D*. Nimic altceva, însă, venind de la ea, e tot ce am nevoie să știu.

O privesc cu o ușoară iritare. Știe că urâsc culoarea roz și sunt sigur că toate articolele ei de papetărie sunt roz, doar ca să mă enerveze. Fără îndoială, este felul ei de a se răzbuna pentru chinurile prin care am făcut-o să treacă în ultimii doi ani.

Valentina m-a enervat din momentul în care bunica mea a numit-o asistenta mea personală, acum opt ani. Am făcut tot ce am putut să scap de ea, dar este mereu cu un pas înaintea mea. Ne aflăm într-un război fără sfârșit și, indiferent ce fac, mereu sunt cel învins.

Dau din cap spre documentul de pe birou.

— Prețul acțiunilor voastre a crescut cu douăzeci la sută, dar profitul companiei a scăzut drastic anul acesta. Ai vreo explicație?

Jackson trage adânc aer în piept, de parcă se pregătește pentru bătălia verbală în care suntem pe cale să intrăm. Minunat!

— Asta pentru că am ales să investim masiv în cercetare și dezvoltare anul acesta. Concepem niște produse care vor revoluționa industria financiară.

Îi zâmbesc.

— *Întreaga* industrie? Serios?

Asta e tot ce poate să spună? Putea măcar să aleagă un instrument financiar nou-apărut, care nu face parte din domeniul meu de expertiză.

Dă din cap cu vehemență, iar privirea care ar trebui să fie liniștitoare miroase a disperare. Ochii căprui-verzui și calzi ai Valentinei îi întâlnesc pe ai mei, iar ea zâmbeste din nou, enervându-mă și mai mult, apoi pune o altă foaie de hârtie în fața lui Jackson. Niciodată nu

mi s-a părut logic ca o femeie atât de rece ca ea să fie binecuvântată cu niște ochi atât de frumoși și calzi.

— Cifrele din raportul anual privind cercetarea și dezvoltarea sunt mai mici decât anul trecut, zice ea cu vocea aceea blândă și dulce și atât de a naibii de înșelătoare. Nu sunt sigură că înțeleg, adaugă ezitant.

El se întoarce spre ea ca și cum ar fi un colac de salvare, fără să știe că ea e, de fapt, un rechin. Bietul de el. Mă întreb dacă se va îneca în propria suferință, înainte ca ea să-l facă bucăți.

— Oh, asta pentru că cercetarea și dezvoltarea nu figurează în raportul de anul acesta, spune el, cu ochi mari, panicați. Dar o să apară în următorul raport trimestrial.

Ochii Valentinei se măresc inocent, iar eu îmi rețin un zâmbet.

— Dar... dacă e așa, atunci de ce investiția viitoare în cercetare și dezvoltare nu apare în profitul reportat din acest raport? Cum finanțați cercetarea?

Mă întorc spre Valentina și dau din cap gânditor.

— Mă întreb și eu asta, murmur. Ai vreo teorie, Valentina?

Ea aprobă din cap și se uită în ochii mei.

— Nu sunt expertă, dar mă îngrijorează faptul că nu există bani pentru a investi în cercetarea și dezvoltarea despre care vorbește – decât dacă îi investim noi. Prețul umflat al acțiunilor este cauzat de incompetența CEO-ului lor, care continuă să facă declarații bizare pe rețelele de socializare, într-o încercare evidentă de manipulare a pieței. Nu există nicio bază, iar piața se va corecta când nu vor reuși să pună în practică teoriile lor imposibile.

E o bestie nemiloasă cu cel mai sexy corp pe care l-am văzut vreodată. Mă las pe spate în scaun și mă bucur de spectacol. Poate că o detest pe Valentina, dar e mâna mea dreaptă dintr-un motiv bine întemeiat.

— Fi-fiul meu e un vizionar, zice Jackson. Unul dintre pușinii care există. E un revoluționar în industrie, un geniu. Sigur, afirmațiile lui pot părea exagerate, dar n-o să regreti că ai investit în el.

Îl privesc fix și oftez.

— Fiul tău e un visător. Nu urmărește profitul, Jackson. Vrea să schimbe lumea, și ăsta e un ideal nobil, dar nu unul pe care o să-l finanțez. Nu sunt o afurisită de organizație caritabilă.

Și mai multă transpirație i se adună pe frunte, iar pentru o secundă, simt ceva asemănător cu mila. Din fericire, e doar un sentiment trecător.

— Ți-am dat șansa să explici, în schimb, ai țesut o pânză de minciuni. Fiul tău trebuie să renunțe la funcția de director general și tu trebuie să numești pe cineva care poate face compania profitabilă din nou. Ai trei zile să iei o decizie, înainte să-mi retrag toată investiția.

Se albește la față.

— Luca, dacă faci asta, o să... o să dăm faliment.

Îmi încrucșez brațele și dau din cap încet.

— Atunci cred că ar fi bine să te gândești la moștenirea ta.

Mă ridic în picioare și se ridică și el cu reticență, implorând din privire.

— Trei zile, îi reamintesc în timp ce îl conduc spre ieșire.

Dă din cap resemnat și se îndepărtează, vizibil chinuit.

Ușa se închide în urma lui, iar Valentina se uită la mine, cu sprâncenele ridicate și ochii plini de dispreț. Are un comportament profesional în fața celorlalți, dar când suntem doar noi doi, mă ia mereu peste picior. Nu sunt sigur de ce o las să facă asta.

— Trei zile? repetă ea. Ești un monstru. O să se chinuie trei zile întregi cu această decizie, când ai fi putut să convoci o ședință de urgență a consiliului de administrație și să-l înlocuiești tu însuși pe puștiul ăla. La urma urmei, tu ești acționarul majoritar. În schimb, l-ai făcut să vină aici și l-ai *torturat*.

Îi zâmbesc.

— Nu eu i-am făcut fiul incompetent și nu eu m-am jucat cu el ca și cum ar fi o pradă. În plus, el a construit compania aia de la zero. E decizia lui dacă își lasă fiul s-o distrugă. Trei zile sunt suficiente să găsească alt investitor. Dacă într-adevăr crede în viziunea fiului său, atunci exact asta o să facă.

Colțurile buzelor i se ridică și clatină din cap în timp ce adună documentele de pe biroul meu și le aranjează. Au trecut opt ani și încă nu pot s-o citesc cu adevărat.

Îmi iau privirea de la ea și mă uit la vechiul ceas de buzunar al tatălui meu.

— Bunica ne așteaptă pe amândoi la cina săptămânală de familie. Știi că nu-i place să o lăsăm să aștepte. Mergem împreună și terminăm treaba după aceea.

Valentina încuviințează din cap, fără urmă de protest în privire. De mulți ani lucrează la fel ca mine, câte șaisprezece ore pe zi. La început, o puneam să lucreze atât de mult doar ca s-o determin să renunțe, dar a devenit rutina noastră.

Mă urmează în tăcere până la mașină. De când a fost angajată, am încercat să deslușesc relația dintre ea și bunica mea, dar nu am reușit. Nici măcar Silas Sinclair, genialul nostru șef de securitate, nu a reușit să afle care este legătura dintre ele. Habar n-am de ce, în urmă cu opt ani, bunica mi-a angajat ca asistentă o tânără care a abandonat facultatea sau de ce Valentina continuă să fie invitată la evenimente destinate strict familiei. E ceva la Valentina Diaz ce îmi displace profund – și nu este doar misterul care o înconjoară.

LUCA

— Mai ia, Val, strigă bunica peste zgomotul de la masa noastră aglomerată, oferindu-i aceeași dragoste pe care ne-a arătat-o întotdeauna mie și celor cinci frați ai mei.

Bunica îmi aruncă o privire severă, iar eu strâng din dinți și adaug cu reticență mai mulți morcovi glazurați în farfuria secretarei mele.

Nu pot să-mi dau seama de ce bunica o preferă atât de mult pe Valentina. Cinele noastre săptămânale sunt strict o treabă de familie. Există doar două excepții de la această regulă: Raven, cea mai bună prietenă a surorii mele, și *Valentina*.

Aș înțelege dacă Valentina ar fi invitată din când în când, după câțiva ani de colaborare, dar nu este cazul. Este invitată la cina de familie o dată pe lună, cu regularitate, de când am început să lucrăm împreună. Ea susține că nu știe de ce bunica o tratează atât de bine, dar n-o cred.

Am încercat să aflu dacă bunica o plătește ca să-i raporteze fiecare mișcare pe care o fac, dar nu am găsit nicio dovadă scrisă. De altfel, nici n-o să gădesc. Bunica nu ar face niciodată o greșeală atât de mare.

Valentina îi zâmbeste bunicii, iar eu o privesc uimit. De ce nu se comportă niciodată așa în prezența mea? Nu e vorba doar de răsul sincer care îi scapă printre buzele roșii, ci și de conversațiile relaxate pe care le poartă cu frații mei și de glumele personale pe care le face cu sora mea, Sierra.

Valentina, Sierra și Raven chicotesc despre ceva ce eu nu pot nici măcar să înțeleg, așa că îmi iau privirea de la ele și mă concentrez pe mâncarea din farfurie.

Valentina se înțelege foarte bine cu toți membrii familiei mele, cu excepția mea, omul care îi plătește un salariu exorbitant. Nu-mi dau seama care este adevărata ei față. Când este în preajma familiei mele, este atât de drăguță, încât aproape că mă păcălește și pe mine. Dacă ar putea s-o vadă la serviciu... Iluzia în care i-a prins ar dispărea instantaneu.

Iau o înghițitură de vin, ochii mei oprindu-se asupra fratelui meu mai mare, Ares. La această masă zgomotoasă, noi doi suntem singurii care stau în liniște în seara asta. Îi urmez privirea și îl văd că se uită la Raven. Ea râde la ceva ce a spus Valentina, iar el pare că nu-și poate lua ochii de la ea.

Îmi iau privirea de la ei, încercând din răspuțeri să-mi ascund îngrijorarea. Raven nu este doar cea mai bună prietenă a surorii noastre. Este și sora mai mică a logodnicei lui Ares. Este ultima femeie la care ar trebui să se uite în felul acela. Scutur din cap și golesc paharul de vin. O căsătorie aranjată este ceea ce ne așteaptă pe toți, dar măcar eu o să intru în a mea fără sentimente pentru o femeie pe care nu o voi avea niciodată.

— Ești tăcut, zice Valentina la sfârșitul cinei. E totul în regulă? Avem ceva urgent de făcut?

O privesc surprins și clatin din cap în timp ce o conduc prin casa principală în care locuiește bunica, spre apartamentul meu.

— Te gândești vreodată la altceva în afară de muncă?

Îmi zâmbeste în felul acela pe care nu pot să-l sufăr.

— Dar tu?

Colțurile buzelor mi se ridică.

— *Touché.*

Valentina apasă cu degetul mare pe scanerul de la ușa mea și aceasta se deschide. Expiră ușor în timp ce își scoate pantofii cu toc, îi lasă lângă ușă și se îndreaptă desculță spre sufrageria mea.

Fără tocuri pare al naibii de mică. Ar fi atât de ușor să o ridic și să o sprijin de perete. Buzele ei ar avea un gust la fel de otrăvitor ca și cuvintele care îi ies din gură?

Îmi trec mâna prin păr și scutur din cap. La ce naiba mă gândesc? Valentina are o frumusețe fără egal, dar nu am nicio îndoială că ar fi la fel de rece și neplăcută în pat. Dacă aș încerca să i-o trag, m-aș alege cu degerături, fără îndoială. Mă cutremur, enervat pe mine însumi că mă gândesc la așa ceva.

— Interesant, spune ea, uitându-se la telefon în timp ce se așază pe canapea.

Iau loc lângă ea și mă aplec să mă uit peste umărul ei, izul parfului său de lavandă făcându-mă să inspir, involuntar, mai adânc.

— I-a cerut fiului său să demisioneze. Sunt surprinsă.

Se întoarce să mă privească, cu fața atât de aproape, încât nasul ei aproape că îl atinge pe al meu. Ochii mi se opresc pe buzele ei pline, perfecte și o dorință neașteptată îmi străbate corpul.

— De ce? șoptesc.

Ea nu se îndepărtează, și nici eu.

— De ce ce?

Vocea ei tremură.

— De ce ești surprinsă?

Clipește și se retrage, enervanta ei mască profesională alunecându-i la loc pe față. Valentina Diaz, una dintre puținele femei pe care le cunosc și care nu m-au dorit niciodată. Probabil că de aceea continuăm să lucrăm împreună după atâția ani – pentru că nu am depășit niciodată limitele. Așa am vrut întotdeauna să fie, și totuși indiferența ei mă irită în seara asta.

— Nu credeam că o să-i ceară fiului său să renunțe la funcția de director general, dar mai mult decât atât, sunt surprinsă că i-ai dat șansa să-și salveze compania. În toți anii în care am lucrat împreună, nu i-ai dat nimănui a doua șansă. Ai fost întotdeauna hotărât și nemilos. Ce a fost diferit de data asta?

Mă privește fix. Mă întreb dacă își dă seama că nimeni altcineva în afară de ea nu ar îndrăzni să-mi ceară explicații – și nimeni altcineva în afară de ea nu ar primi vreuna.

Ezit o clipă și îmi caut absent ceasul de buzunar, atingând cu degetele blazonul Windsor gravat pe el.

— Jackson a fost prieten cu tatăl meu. Decizia de a investi în compania lui a fost a tatei.

Să vorbesc despre părinții mei nu mai doare atât de mult ca înainte, dar durerea este încă prezentă, chiar dacă au trecut peste douăzeci de ani. Presupun că nu va dispărea niciodată cu adevărat. Unele răni nu se vindecă niciodată. Aceasta este una dintre ele.

Valentina privește în jos, ascunzându-și reacția.

— Înțeleg, zice pe un ton lipsit de emoție.

Pentru o fracțiune de secundă, mi-am făcut griji că o să mă întrebe despre părinții mei, dar ar fi trebuit să știu că n-o s-o facă. Valentina nu se amestecă niciodată. Obişnuiam să cred că nu o face deoarece se teme că și-ar pierde slujba, dar am ajuns să bănuiesc că, pur și simplu, nu-i pasă. Este cu adevărat rece ca gheața.

— Presupun că asta explică de ce ai refuzat să-l dai afară, în ciuda faptului că performanțele companiei au scăzut timp de cinci ani consecutiv.

Atunci ridică privirea și zâmbește răutăcios.

— Poate că ai totuși o inimă ascunsă pe undeva pe acolo.

Ochii ei sclipesc în timp ce apasă cu degetul arătător pe pieptul meu. Inima aia pe care crede că nu o am? Tresare cu putere. Nu-mi amintesc când a fost ultima oară când mi-a zâmbit atât de sincer și nu-mi amintesc să mă fi atins vreodată în felul ăsta.

Înainte să-mi dau seama ce fac, îi cuprind încheietura și îi apăs palma pe pieptul meu. Ochii Valentinei se măresc puțin, dar rămâne impasibilă. Nu pare la fel de afectată ca mine.

— Spune-mi *tu*. Am?

Oare observă că inima mea bate puțin mai repede decât ar trebui?

— Nu, zice zâbind. M-am înșelat. Ești la fel de nemilos ca întotdeauna.

Colțurile buzelor mi se ridică în timp ce slăbesc strânsoarea cu care îi țin încheietura, lăsându-i mâna să cadă.

Valentina zâmbește și se întinde după laptopul meu de pe măsuta de cafea, iar eu nu pot să-mi iau ochii de la ea. Nu cred că am

văzut-o vreodată zâmbind așa când am fost doar noi doi. Le-a oferit zâmbetul ăsta tuturor fraților mei, dar niciodată mie.

— Trebuie să terminăm planurile de restructurare și nu uita să mergi la ultima probă a costumului pentru nunta lui Ares cu Hannah. Se apropie mai repede decât crezi.

Mă las pe spate și mă gândesc la tot ce avem de făcut în următoarele luni. Dacă reușesc, o să pot în sfârșit să-i îndeplinesc visul tatălui meu. Suntem foarte aproape.

Eu și frații mei ne ocupăm de domenii diferite din cadrul conglomeratului Windsor. Împreună, ne ocupăm de finanțe, mass-media și relații publice, hoteluri, autovehicule și tehnologie, imobiliare și câteva participații străine.

Toate sunt domenii în care familia Windsor a intrat în ultimii cincizeci de ani, sub îndrumarea bunicii mele. Am avut un succes extraordinar, dar în industria financiară am intrat prima dată. Numele nostru e cunoscut datorită Windsor Finance și The Windsor Bank.

Compania pe care o conduc eu este cea pe care a condus-o tata înaintea mea. El nu mai este aici să vadă direcția în care am mers cu firma lui, dar tot vreau să-l fac mândru. Viziunea pe care el nu a apucat să o pună în practică este cea pe care o voi continua eu.

Valentina se conectează la ecranul laptopului meu cu o mișcare a degetului arătător și, brusc, îmi dau seama câtă încredere am ajuns să am în ea de-a lungul anilor. Ea e singura care știe despre planurile mele de expansiune. Poate că nu o plac foarte mult, dar bănuiesc că, fără ea, Windsor Finance nu ar fi ceea ce este astăzi.

Când s-au schimbat lucrurile? O uram când bunica a angajat-o și m-a obligat să o iau sub aripa mea. Faptul că era angajată direct de bunica însemna că nu puteam să o concediez, oricât de mult aș fi vrut – și am încercat. Am încercat totul ca să scap de ea, dar nu am reușit. În ce moment am încetat să mai încerc să o alung?

— Vei fi partenera mea la nunta lui Ares, îi zic, privind-o cu atenție. Știi ce ai de făcut. Ține-le departe de mine pe toate monedele alea cu capul în nori și îndreaptă-mă spre toți cei cu care

trebuie să ne facem relații. Îți dau lista de invitați și mă aștept să știi *totul* despre *fiecare*. Nu e doar o nuntă.

Încuviințează din cap și afișează un zâmbet.

— Desigur. O să fiu acolo și o să țin minte tot ce e de știut, până la numele fiecărui animal de companie, copil și amantă.

Dau din cap și mă las pe spătarul canapelei, privirea rătăcindu-mi peste corpul ei. Când a trecut de la a fi femeia pe care o uram mai mult decât orice la cea în care am cea mai mare încredere?

VALENTINA

— E o proastă, mormăie mama, cu ochii lipiți de televizor.

E fascinată de scena ce se derulează în fața noastră, chipul i se schimonosește de durere când femeia din telenovela pe care o urmărim trece cu vederea rujul de pe cămașa soțului ei.

— Ce proastă jalnică.

Vocea mamei este plină de o amărăciune atât de puternică, încât pot să-i simt gustul. Mă învăluie și pătrunde atât de adânc, încât starea mea de spirit se prăbușește. Instinctiv, mă încordez, cuprinsă de teamă, în timp ce mă pregătesc mintal pentru cuvintele care știu că vor urma.

— Nu poți să ai încredere în bărbați, zice ea, poate mai mult pentru ea însăși decât pentru mine. În final, toți sunt la fel. Toți, fără excepție, or să te trădeze în cele din urmă, or să-ți calce în picioare inima și or să te lase cu cioburile vieții pe care credeai că o s-o împărțiți.

O privesc, admirându-i curajul, chiar dacă simt cum mă cuprind de disperarea. Aș fi ultima persoană care ar nega prin ce a trecut, dar nu vede cât rău face ea – sieși și tuturor celor din jur.

— Asta sunt eu pentru tine, mamă? Un ciob? O amintire a trecutului?

Cuvintele pe care în mod normal le-aș fi ținut ascunse adânc în mine îmi alunecă de pe buze înainte să apuc să le înghit.

Ochii mamei strălucesc când se întoarce spre mine.

— Știi că nu asta am vrut să spun. Dacă aș fi simțit asta, nu aș fi avut toată viața trei slujbe, doar ca să pot să te cresc. Dacă nu aș fi muncit atât de mult, nu aș fi în starea asta acum, îmi zice, coborând privirea spre picioarele ei.

Durerea din ochii ei mă sfășie și regret imediat ce am spus. Dacă nu eram eu, mama nu ar fi lucrat în fabrica în care și-a pierdut mobilitatea. Picioarele ei n-o să mai fie niciodată la fel și niciodată n-o să poată sta în picioare mai mult de o oră fără să simtă o durere chinuitoare. Poate că nu o spune explicit, dar știu că mă învinovățește. Dacă nu aș fi insistat să merg la facultate, ea nu ar fi acceptat slujba aceea.

Vinovăția mă lovește în piept, dar simt și o urmă din amărăciunea pe care tocmai a exprimat-o mama. Poate că a trebuit să sacrifice multe pentru mine, dar am făcut tot ce am putut să o răsplătesc.

— În timp ce tatăl tău își creștea celălalt copil în lux, pe noi ne-a lăsat să murim de foame, se plânge ea. Nu s-a uitat niciodată înapoi, nici măcar când mă chinuiam să-ți cumpăr o geacă de iarnă sau când nu puteai să-ți plătești taxa de studii.

Forțez un zâmbet, cu inima grea. E mereu aceeași poveste. Ura ei pentru tata e profundă și, cu toate că nu o învinovățesc, aș vrea să treacă peste asta. Au trecut 21 de ani, iar veninul de care se agață o otrăvește pe ea și tot ce atinge. Ura i-a luat mai multe decât i-a luat tata vreodată.

Oftez și zâmbesc forțat, în timp ce vinovăția îmi articulează următoarele cuvinte.

— Dar acum nu mai trebuie să muncești nici măcar o zi în viața ta, mamă, îi zic încet. Câștig mai mult decât suficient ca să ne putem întreține pe noi și pe *abuela*¹ pentru tot restul vieții.

Luca îmi plătește un salariu uriaș și, pe deasupra, mi-a pus la dispoziție un apartament lângă birou și o mașină cu șofer. Poate că e diavolul întruchipat, dar mă recompensează generos pentru programul nebunesc pe care mi-l impune.

¹ În spaniolă, „bunică” (n. tr.).